

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

JULIA
JUSTISOVÁ

Pokroková guvernánka

JULIA JUSTISOVÁ

POKROKOVÁ
GUVERNANTKA

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

příběhy, které Vám tento měsíc přináším, Vás opět zavedou do Anglie druhé poloviny 19. století. V prvním příběhu s názvem Návrat markýzy můžete sledovat dva nekonvenční příslušníky šlechty, kteří si své místo a blahobyt vydobyli usilovnou prací, což se rozhodně vymykalo tehdejším zažitým pořádkům.

Ve druhé romanci, která je zároveň i druhým dílem minisérie Pokrokové mladé dámy a jež nese název Pokroková guvernantka, si můžete přečíst, jak se dívka z vyšší společnosti zapálená pro politiku a zlepšování světa najednou ocitla bez prostředků, a tudíž byla nucena se začít živit vlastní prací. Slečna Olivia zjistila, že péče o dvě osiřelá děvčátka a jejich poručníka je možná ještě více uspokojujivá, než snaha o nápravu světa...

Užijte si krásně romantické čtení.

S láskou

Váš Harlequin

Julia Justissová

**POKROKOVÁ
GUVERNANTKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Tempting of the Governess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Janet Justiss
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-725-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-726-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-727-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Je mi moc líto, slečno Overtonová, ale už nemáte žádné peníze.“

Celá otupělá z toho šoku scházela Olivia Overtonová pomalu dolů po schodech z kanceláře právního zástupce a jeho slova ji stále kolem dokola zněla v uších.

Vyšla z budovy na chodník a zaváhala. Představa, že se vrátí domů do ulice Upper Brook, vyvolala znovu všechny nešťastné vzpomínky na chvíli přede dvěma týdny, když se podobně vrátila zpět domů a zjistila, že matka mezitím zemřela na pohovce v obývacím pokoji.

A k tomu se přidává ještě ta těžko stravitelná skutečnost, že dům, kde žila posledních dvanáct let, teď patří někomu úplně cizímu a ona se nemůže přinutit k tomu, aby na to přistoupila.

Půjde navštívit nejlepší přítelkyni Saru Standishovou a vypoví jí svoji zoufalou situaci. Ona je ta jediná v Londýně, která pochopí, jakou zažívá bolest, stres a v jakém je šoku.

Se šibeničním humorem si pomyslela, že by si měla vychutnat jízdu drožkou, dokud má ještě nějaké drobné. Chvíli šla ulicí, než našla volnou drožku, aby ji dovezla na Hanoverské náměstí.

O chvíli později už ji sluha v městském domě

Standishů vedl do zadního malého salonku. „Ihned vyřídím slečně Standishové, že jste tady,“ zašeptal a obezřetně se ohlédl po dveřích vedoucích do velkého předního salonu, čímž jí dal jasně na srozuměnou, že matka Sary, libující si ve svých nemocech a odpočívající na pohovce, právě přijímá své přítelkyně, aby se dozvěděla všechny nejnovější drby z vysoké společnosti.

Napadla ji dost mučivá představa, že se dost pravděpodobně ona sama stane tématem nejnovějších klepů.

Slyšeli jste to? To Overtonovic děvče přišlo o všechny peníze! Škoda, že je tak zvláštní a nepřitažlivá. Není šance, že by se našel džentlmen, aby ji zachránil nabídkou k sňatku.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Klepy vyšší společnosti budou brzy tím posledním, o co se bude starat. Ať už se rozhodne podniknout cokoliv, rozhodně nebude mít čas se něčím podobným zabývat, protože už co nevidět se její bratranec sir Roger a nová lady Overtonová přistěhují a zaberou její londýnský dům.

Neklidně přecházela sem a tam před krbem a zastavila se teprve, když se na prahu objevila přítelkyně Sara. Té stačil jediný pohled a už tahle tichá světlovlasá přítelkyně přispěchala, aby Olivii objala. „Ach, drahoušku, dneska se ti musí po matce hodně stýskat.“

Olivie se na chvíli přitulila do Sařina objetí, byla to momentálně její jediná jistota a bezpečný přístav v chaotickém a nebezpečném světě. „Ne víc než obvykle,“ ujistila svoji přítelkyni, vymanila se z jejího objetí a sedla si na pohovku. „Není to zvláštní? Žiješ roky ve společnosti nejbližšího člověka, matku pokládáš za samozřejmou a celkem i nudnou společnici,

občas dokonce i za otravnou, přesto když odejde, zoufale se ti po ní stýská?“

Sara se zadívala směrem k přednímu velkému salonu. „Dokonale ti rozumím. A to se mamá do mého života příliš neplete, žije si na své pohovce a veškeré povinnosti stran mne delegovala na tetu Pattersonovou a to už před lety. Kdežto tvoje matka s tebou jedla a brala tě s sebou i do společnosti.“

Olivia se jízlivě zasmála. „Do společnosti, kterou jsem nikdy neobdivovala. Naopak nemohla jsem se dočkat, až se budu moci vyvázat z jejích pravidel a očekávání. Tolik jsem toužila opustit ten svatební trh a začít si žít svobodně a nezávisle a konečně, konečně se věnovat tomu, o čem si myslíme, že je to důležité.“

„Děkuj nebesům, že už nebudeme muset dlouho čekat,“ pronesla Sara nadšeně. „Sezona už se blíží ke konci, brzy se budeme moct přestěhovat do domu na Judd Street a začít žít novým, nezávislým životem! A až tohle uděláš, už alespoň nebudeš muset poslouchat výčitky a bědování svých příbuzných, že sis svým rozhodnutím úplně zkazila svoje šance na manželství a budeš jednou provždy společností zatracena.“

A Sara dál s velkým nadšením v očích pokračovala. „Jen si představ! Už tě nikdo nebude tahat na ty nesmyslné odpolední dýchánky, ani nebudeš muset absolvovat nesčetně nudných večerních zábav a plesů! Budeme se moct plně věnovat podpoře školy Ellie Lattimarové a pracovat v dámské výboru lady Lyndlingtonové. A budeme mít spoustu času, abychom mohly psát dopisy, kterými budeme žádat o podporu reformy, kterou lord Lydlington a jeho strana předkládá do parlamentu! To jsou přece daleko důležitější otázky, než je tvar čepce či rukávu

u šatů, o kterých neustále žvanily dámy včera večer na plese u Emersonů. A hele, tady máme čaj. Děkuji vám, Jamesone.“

„Měl jsem vyřídit, že lady Pattersonová se k vám za chvíli připojí,“ oznámil jim sluha, když pokládal podnos s čajem na stolek.

Sara přikývla a směrem k Olivii protočila panenky, právě když byl sluha zády a odcházel z místnosti. „Jestli máš něco důležitého, co mi potřebuješ sdělit, tak to udělej teď, než se zjeví tetička Chmurná beznaděj.“

Olivia se zasmála, ale i jejím uším zněl ten smích poněkud hystericky. „Ano, vlastně jsem ti přišla říct velmi důležitou informaci. Dnes ráno jsem navštívila pana Hensona. Chtěla jsem ho požádat, aby zaplatil moji část nákladů na udržování domu v Judd Street, Ale zjistila jsem, že... nemám už žádné peníze.“

Sara naklonila hlavu a zmateně se na Olivii zadívala. „Ty nemáš peníze? Myslela jsem si, že se ti sice o ně starají správci, ale můžeš si vybírat částky podle libosti, když už je ti víc než jedenadvacet let.“

Olivia se hořce pousmála. „Ano to jsem mohla, ale jak se teď zdá, správci mě zcela zbavili jakéhokoliv dědictví. Investovali úroky i kapitál do projektu průplavu, který zkrachoval. Všechno, co mi zbylo, je pouhé jedno sto liber v londýnské bance.“

Na okamžik jí popadl zuřivý vztek, že ona, svobodná žena, není dostatečně svéprávná, aby spravovala své vlastní peníze, zatímco údajně moudřejší a zkušenější mužští správci s nimi mohou klidně hazardovat a cpát je do různých riskantních projektů.

Správce se mohl alespoň omluvit.

Teď je zcela chudobná a bez prostředků.

Sara vykulila oči a zděšeně zírala s otevřenou pusou. „A to je všechno? Jenom sto liber?“

„Ano, jen tolik mě dělí od totální chudoby. A aby byla situace ještě horší, pan Henson mi sdělil, že sir Roger, který teď vlastní dům v Upper Brook Street, se chce do domu nastěhovat okamžitě.“

„Ach Olivie,“ zašeptala Sara, vzala ji za ruku a pevně ji stiskla. „To je mi tak líto. A co budeš teď dělat?“

„To se musím teprve rozhodnout. Jen jedno vím jistě a je mi to taky moc líto, Saro, že nebudu moct pokračovat v tom projektu na Judd Street.“

Sara chvíli tiše seděla, její výraz se proměňoval s tím, jak ji docházely všechny souvislosti momentální Oliviiiny situace. „Samozřejmě, že už nebudeš přispívat. Ale možná není všechno ztracené, třeba bych mohla –“

„Ne, Saro, o tom už byla řeč. Platit výdaje celého domu není možná bez toho, abychom obě přispívaly. A i kdybys zvládala platit za nás za obě, nemůžu tě nechat, abys to dělala.“

„Hmm,“ ozvala se zavalitá vdova zrovna vcházející do dveří. „Obě byste měly zanechat těch hloupých nápadů a raději si každá obstarat manžela jako všechny rozumné ženy! A o tobě, slečinko,“ zamířila vdova svůj pohled na Olivii, „jsem se zrovna doslechla, že jsi odmítla nabídku k sňatku od lorda Everstona. Hloupé děvče! Uvědomuješ si vůbec, jak je bohatý?“

„Snad je život i o něčem jiném než mít bohatého manžela, jehož peníze bych mohla utrácet,“ namítala Sara.

„Chceš mi tu snad přednášet o vzájemné úctě a intelektuálnímu přátelství?“ namítla lady Pattersonová. „Ráda bych tě upozornila, že dobrý příjem a stálý přísun módních šatů a klobouků je daleko stálejší a podstatnější záležitost.“

„Lord Everston se blíží padesátce a chce manželku,

aby dohlížela na domácnost a jeho sedm dětí,“ opáčila Olivia. „Měla by to být ne moc hezká stará panna, která bude vděčná za jeho nabídku k sňatku a bude přehlížet jak jeho hazardní hry, tak milenky.“

„Pokud finanční zajištění dopřeje manželce pohodlný život, mohla by být jediné ráda, že může nechat intimní soužití na jeho milenkách,“ namítla lady Pattersonová.

„To může dostačovat jen některým, teto,“ vložila se do hovoru Sara svým tichým, smířlivým hlasem, „ale nám ne.“

„Tím hůř pro vás, hlupačky,“ uzavřela konverzaci lady Pattersonová.

„Měla bych vás nechat... a něco vymyslet,“ povzdychla si Olivia.

Sara ji znovu stiskla ruku. „Jestli pro tebe můžu něco udělat...“

Lady Pattersonová se zamračila a pohlédla ze Sary na Olivii. „Co se to tu děje, jestli se můžu zeptat?“

Olivii se sice nelíbilo, že má vykládat o svých potížích někomu jinému než Saře, ale lady Pattersonová se k ní chovala vždycky velmi laskavě a po pravdě jí byla lepší gardedámou než její vlastní matka. A nikdy neroznášela drby. I když ty se objeví v každém případě a nebude to dlouho trvat. A lady Pattersonová by se taky mohla urazit, kdyby se to dozvěděla odjinud, a ne přímo od ní poté, co se jí skutečně dost laskavě dlouhou dobu věnovala.

„Abych to zestručnila co nejvíc, lady Pattersonová, celá věc se má tak, že mě pan Henson dneska informoval, že jsem bez halíře. Moje dědictví prošustrovali správci v riskantních investicích. Už věděl o bankrotu několik týdnů, ale chtěl mi dát čas, abych se vzpamatovala z náhlé matčiny smrti, než mi tu katastrofální zprávu sdělí. No a do toho se ještě sir

Roger, který teď vlastní dům na Upper Brook Street rozhodl co nejdříve se svou novomanželkou nastěhovat. Proto se co nejdřív musím rozhodnout, co budu dělat.“

Lady Pattersonová chvíli beze slova na Olivii zírala a pak přikývla. „Nebudu ztrácet čas hořkováním nad tou tragédií, ani ti nebudu říkat, jak je mi to líto, protože obojí je naprosto zřejmé. Jestli chceš znát můj názor, pak ti povím, že by ses měla obrátit na lorda Everstona. Jsem si jista, že by tě znovu požádal o ruku. Provdát se za něj asi není řešení, jaké by sis představovala, ale budeš mít zajištění velkorysý příjem po zbytek života. Leckdo by ti mohl závidět, protože dost jistě Everstona přežiješ.“

„Tak já jsem se posledních pět let vyhýbala podobnému sňatku a teď bych se najednou měla provdat za muže, který se mi nelíbí a kterého si ani nevážím, a budu doufat, že co nejdříve zaklepe bačkorama, abych měla dost času dělat si se svým životem, co uznám za vhodné? A není poněkud přehnané uvažovat o tom, že mě zajistí úžasným příjmem, když já nemám ani vindru, kterou bych do manželství přinesla?“

„Tvůj právník na tom bude jistě trvat a Everston na to přistoupí,“ namítla lady Pattersonová. „Je na to dost bohatý i s tolika dětmi, které musí zajistit a potom – je to *Everston*. A protože trvá na tom, že se ožení s výborně vychovanou dámou z dobré rodiny, nemá moc na výběr.“

„To je pravda,“ přisvědčila Sara. „Prakticky každá, kterou požádal o ruku, ho odmítla.“

„Alespoň bys měla domov a vlastní peníze,“ domlouvala jí lady Pattersonová. „V každém případě, když teď nic nemáš, musíš se vzdát toho bláznivého plánu s domem na Judd Street. A vzít si Everstona je

určitě lepší řešení, než žebrať u sira Rogera a už napořád být závislá na jeho dobročinnosti. Anebo uhánět svoje vzdálené příbuzné, aby ti poskytl domov. To by bylo nejhorší ze všech řešení: putovat jako svobodná mladá žena od domácnosti k domácnosti a starat se o protivné starce a stařeny nebo nemocné děti.“

„Nemohla by zůstat u nás?“ zeptala se Sara a pohlédla na svoji tetu.

„Prosím, Saro, na to se ani neptej,“ zarazila ji Olivia, než mohla lady Pattersonová odpovědět, a slzy se jí přitom tlačily do očí. „Jsi moc hodná, že si mě chceš nechat, ale... já nechci viset na krku ani tobě, ani siru Rogerovi, ani svým vzdáleným příbuzným.“

„Pak zbývá jedině lord Everston,“ zakončila lady Pattersonová debatu. Po chvíli pokračovala tichým, laskavým hlasem. „Chápu, že máš svoji hrdost, drahoušku a vážím si tě za to. Ale moc jiných možností ti nezbývá.“

„Jestli mám na výběr mezi usmrkanými spratky a slintajícími starci,“ řekla Olivia a rychle přemýšlela, „pak beru ty spratky. A pokud to má být můj úděl, tak bych měla využít svého poměrně dobrého vzdělání a stát se guvernankou. Ach, vím, co budete namítat, že si vydělám pouhou almužnu, ale ty peníze budou *moje*! Nebudou je mít k dispozici správci, aby je mohli vložit do pochybných spekulací, ani patřit manželovi, aby je mohl utratit na milenky. A nebudu muset spát s Eversonem, abych si je zasloužila.“

„Prosím, nedělej nic zbrkle!“ požádala ji Sara. „Nemohla bys zůstat u nás, dokud se Emma a lord Theo nevrátí ze svatební cesty do Itálie a v klidu si to rozmyslet? Jsem si dost jistá, že pak bychom všichni mohli něco vymyslet. Když se staneš guvernankou v nějakém sídle, kde dávají lišky dobrou noc, mohla by ses nám navždy ztratit.“

„Vždycky je tu možnost, že najdu zaměstnání tady v Londýně.“

„V Londýně, kde by ses nevyhnutelně musela potkávat s přáteli svých zaměstnavatelů a všichni budou vědět, jak ponižujícím způsobem jsi ztratila svoje postavení?“ namítla lady Pattersonová.

Olivia si vzdychla. „No jo, tak Londýn ne.“ Aby se na ni její známí dívali s lítostí a despektem, to by nesnesla.

Hlavou jí vířily různé myšlenky. Olivia měla pocit, že musí zastavit tu narůstající nevolnost ze zvrátů ve svém životě hned teď zásadním rozhodnutím.

Připadalo jí totiž, že když bude rozhodnutí odkládat, výběr možností nebude nijak větší.

Další možností pro dámu, jak si vydělat nějaké peníze, bylo stát se společnicí některé z urozených dam. Neměla předpoklady k tomu, aby přijímala a vykonávala rozkazy. Proto bude asi lepší, když se stane guvernankou, protože v tom případě bude rozkazy vydávat ona.

Ano, jak to vypadá, stane se guvernankou.

Vždycky toužila po nezávislosti, řídit si svůj život a nebýt nucena podřizovat se otci, bratrovi nebo manželovi. Ano a tenhle tragický zvrát ji to paradoxně umožní, pomyslela si s ironií. Jenom to nebude tak, jak si v duchu malovala.

„Zaměstnání guvernanky někde v rezidenci na venkově by mohlo být to pravé,“ řekla a snažila, aby její slova zazněla rozhodně a potvrdila její názor. „Lady Pattersonová neznáte nějakou agenturu, kam bych mohla poslat žádost o zprostředkování zaměstnání? A byla byste tak moc laskava a napsala mi doporučení?“

Lady Pattersonová pár minut jen tiše seděla. „Předpokládám, že není dost času, abych se poptala

u svých přátel, zda někdo z nich nepotřebuje guvernantku?“

„Nová lady Overtonová se může objevit na prahu domu v Upper Brook Street už klidně zítra.“

„Ale vždyť můžeš zůstat u nás, dokud ti moje teta nenajde místo u někoho, koho zná,“ snažně ji žádala Sara. „Abychom měly jistotu, že se k tobě budou chovat laskavě a s úctou.“

Olivia byla sice dojata zájmem své přítelkyně, ale řekla jí: „Saro, vím, že to myslíš dobře, ale nedoveď vůbec dohlédnout, jak by to dopadlo. Každý ze společnosti to bude vědět, nikam mě nebudou zvat, já dokonce nebudu mít ani na to, abych si půjčovala knihy nebo koupila papír a inkoust na psaní dopisů pro Společnost dam. Budu se tady muset skrývat... budu tu jen existovat. Všechno se zredukuje jen na kontrast mezi životem, jaký jsem znala, a skutečnost, jak vypadá momentálně. Nemyslím, že bych byla schopna to snášet. Protože musím udělat velkou změnu, bude dobře, když to bude rychlý a čistý řez.“

Sara jen přikývla a oči měla plné slz. „Docela to chápu, já jenom... příčí se mi představa, že tě ztratím.“

Olivia také nedokázala zabránit, aby jí slzy vhrkly do očí, tak jen Saru pevně objala. Nějaký čas se jen tak držely a objímaly.

Pak Olivia pustila svoji přítelkyni, která jí poprvé v životě nedokázala pomoci vyřešit situaci, do které se dostala. Skoro symbolicky to ohráželo události v jejím životě.

„Víš, asi bych si měla jít sbalit věci. Lady Pattersonová, byla byste tak hodná a dala mi jméno té agentury?“

Dokonce i odměřená Sařina teta měla slzy v očích. „Promiň, ale nepamatuji si ho. Půjdu k sobě do

pokoje a zeptám se služebné, pošlu ti potom zprávu. A je mi opravdu líto, co se ti přihodilo, má drahá.“ Vstala a zcela nečekaně Olivii objala. Pak starší dáma vyšla z pokoje.

„Slib mi jednu věc,“ žádala Sara, když doprovázela Olivii ke dveřím. „Nepodepisuj smlouvu déle než na půl roku. Víš, že my tři, ty já a Emma, jsme vždycky dokázaly vyřešit každý problém, který se před námi vyskytl. Myslím, že se to nezmění, i když se Emma provdala za lorda Thea. Slib mi, že až se oni vrátí ze své dlouhé svatební cesty, přijedeš do Londýna a společně se nad tím znovu zamyslíme.“

Olivia však dobře věděla, že pokud by jí nějaký neznámý dobrodinec nenechal peníze, o kterých by správci jejího jmění nevěděli, nic se za příštího půl roku nezmění. A ona nepřijme žádnou dobročinnou akci od Emmy, jako ji nepřijala ani od Sary. Ale její přítelkyně byla tak zdrcená, slzy jí jen tiše stékaly po tvářích, že neměla srdce jí to vysvětlovat a odmítnout se po půl roce vrátit.

„Tak dobře. Podepíšu smlouvu jen na půl roku a slibuju, že se vrátím do Londýna a promluvím si s vámi, až se Emma a lord Theo vrátí z Itálie do Londýna.“

V hale se obě ještě jednou objaly, Olivia zuřivě zaháněla slzy, když jí sluha oznámil, že lady Pattersonová nařídila, aby ji rodinný kočár odvezl domů.

Možná to bude její poslední cesta jakožto členky společenské smetánky.

„A neopovažuj se odjet z Londýna a ani se se mnou nerozloučit!“ varovala ji Sara při posledním objetí.

„Dám ti vědět, jak to se mnou vypadá, jakmile všechno zařídím,“ slíbila Olivia. Pak jí sluha otevřel dveře a ona vykročila ze svého starého života a s chmurami pohlížela do budoucnosti.

DRUHÁ KAPITOLA

Ve velmi zchátralé knihovně rodinného sídla Somers Abbey v Somersetu seděl plukovník Hugh Glendenning, bývalý příslušník Druhé královské pěchoty jejího veličenstva. Záda ho bolela od celodenního objíždění nájemných farem. Občas sesedal z koně, aby pomáhal starším nájemcům s prořezáváním vrůb a vybíráním vrbových prutů na pletení košíků, jejichž prodej představoval dost podstatný příjem.

Samotné panství Abbey se stále nacházelo ještě dost daleko od kompletní záchrany z toho zmatku, ve kterém se nacházelo, když ho zdědil po svém rozmářilém starším bratrovi. Přemýšlel a rozhlížel se kolem sebe. Bolel ho pohled na vybledlé závěsy i prošlapaný koberec na podlaze. Ale rok a půl tvrdé a usilovné dřiny přinesl alespoň obnovení obchodu s košíkářským zbožím, a pokud bude letos dobrá úroda jablek, přínos z prodeje cideru by mohl trochu napravit finanční situaci, která se už dlouho potácěla mezi solventností a bankrotem, a postrčit ji více solventním směrem.

Protáhl si záda a pomýšlel na to, že trocha whisky před večerí by ho mohla trochu vzpružit, když se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř vešel starší sluha.

„Promiňte, že vyrušuju, plukovníku, ale jsou tu pan a paní Allenovi a přejí si s vámi mluvit.“

„Pan a paní Allenovi?“ zopakoval Hugh. Rychle

pátral v paměti, ale nakonec musel zavrtět hlavou. „Nemyslím, že bych pana Allena znal.“ Mohl jenom doufat, že to není další z bratrových věřitelů. „Naznačili vám, proč se mnou chtějí mluvit, Mansfelde?“

Sluha také zavrtěl hlavou. „Ne, jen řekli, že právě dorazili ze Svatého Kryštofa v Karibiku a musí s vámi mluvit o velmi naléhavé a důležité záležitosti.“

Hugh si vzdychl. „No, jestli jsou ze Svatého Kryštofa, pak to má asi co do činění se statky mého zesnulého bratrance. Myslím, že mě jeho právník informoval o všem, co bych měl vědět, ale asi si s nimi budu muset promluvit.“

„Dobře, plukovníku, přivedu je.“

Hugh zůstal sedět a odolal pokušení vyskočit a pomoct Mansfeldovi, když se starý sluha pokoušel zavřít zkroucené dubové dveře. Už když tady jako malý chlapec vyrůstal, pokládal Mansfielda za starého muže, a to bylo před třiceti lety, pomyslel si Hugh smutně. Mansfield by měl být už dávno v důchodu, ale Hughův bratr byl líný na to, aby našel Mansfeldova nástupce a Hugh teď zrovna neměl dostatek peněz, aby mu mohl vyplácet důchod, což by si za celoživotní službu Mansfield určitě zasloužil.

Možná napřesrok.

Napřesrok taky možná dojde na to, že nechá opravit ty zkroucené dubové dveře, což byla jenom další položka nekonečného seznamu toho, co je potřeba v Somers Abbey opravit nebo předělat.

O několik minut později uvedl sluha dál dámu a vysokého, štíhlého a opáleného muže následovaného dvěma malými dívkami. „Pan a paní Allenovi, plukovníku, a děti.“

Hugh chvatně odvrátil pohled od děvčátek, protože jím projel nápor bolesti. Bojoval s ním, snažil se potlačit živou, ale ničivou vzpomínku na kulatou

klučičí tvářičku a zvonivý dětský smích... a pak prašnou pršť padající na malou rakev spouštěnou do hrobu vykopaného ve tvrdé indické půdě.

Bolest následoval nával hněvu. Proč ho Mansfield nevaroval, že ti lidé mají s sebou děti? Byl by mu poručil, aby poslal děti do kuchyně a dospělé přivedl nahoru.

Pokoušel se o srdečnou vstřícnost. Vstal a uklonil se. „Jsem plukovník Glendenning, pane a paní Allenovi. Přijíždíte ze Svatého Kryštofa, jak mi sdělil sluha. Doufám, že jste měli příjemnou cestu.“

„Celkem příjemnou až na to, že poněkud dlouhou,“ začal pan Allen. „Už se nemůžeme dočkat až naše cestování skončí a dostaneme se zpátky domů do Yorkshireu.“

„Takže vy nejste doma na Svatém Kryštofu? A prosím, posaďte se,“ mávnul směrem k pohovce před krbem. „Mansfelde, přineste nám čaj a požádejte paní Wallaceovou, aby sem přišla.“ Obrátil se zase ke svým hostům. „To je moje hospodyně a ta může vzít děti do kuchyně a naservírovat jim nějaké občerstvení.“

„To by bylo velmi laskavé,“ řekl pan Allen, vedl svoji manželku k pohovce a děti je poněkud ztuhle následovaly. „A abych zodpověděl vaši otázku, pracoval jsem jako zástupce exportní společnosti na Svatém Kryštofu posledních několik let, ale mojí manželce se stýskalo po domově, tak jsem rezignoval a vracíme se domů. Připojíme se k rodině, jakmile splníme svoji povinnost a předáme děti.“

„Aha, chápu a jak vám já můžu být nápomocen?“ zeptal se Hugh, protože pořád nechápal, proč ho přišli Allenovi navštívit. „Předpokládám, že jste se znali s mým zesnulým bratrancem, Robertem Glendenningem. Asi vás požádal, abyste mi cosi přivezli?“

Pan Allen se zasmál. „V určitém slova smyslu ano. I když to vlastně byla jeho žena, která nás požádala

o doručení. Bylo mi dáno na srozuměnou, že na děti čekáte.“

Na okamžik mu čirá hrůza ochromila jazyk, když mu došlo, co tím pan Allen mínil. „Dě-děti?“ vykuktal. Ačkoliv už asi znal odpověď, přesto se zeptal: „Jaké děti?“

„Jen ty starší, dvě dcery první paní Glendenningové. Druhá paní Glendenningové si chce pochopitelně svého syna a dědice nechat u sebe. V každém případě jsem pochopil, že vy jste poručníkem děvčat, poručníkem jejich syna byl na naléhání paní Glendenningové jmenován její bratr.“

Pan Allen se otočil k oběma děvčátkům, jež stály za ním, a řekl jim: „Děvčata pozdravte svého poručníka. Plukovníku, dovolte, abych vám představil slečnu Elizabeth Glendenningovou, starší dceru a mladší, slečnu Sophii Glendenningovou.“

Ne, tohle je jen sen, to se neděje!

Hugh se odmítl podívat na děvčata, když poslušně udělala pukrle a vytrvale zíral na pana Allena. „Můj právník mě informoval, že mě Robert jmenoval poručníkem děvčat. Jako jejich nejbližší žijící příbuzný, jsem byl připraven se toho úkolu ujmout a postarat se o jejich dědictví, než dosáhnou dospělosti nebo než se provdají... na Svatém Kryštofu. Nikdy nebyla řeč o tom, že by děti byly přivezeny do Anglie.“

Paní Allenová se překvapením zhluboka nadechovala a pan Allen se nevěřícně zadíval na Hughu. „Vy jste... vy jste je neočekával?“

„Určitě ne!“ řekl Hugh. „A kdyby se mě někdo zeptal, nikdy bych nedal svolení k tomu, aby opustily Svatého Kryštofa. Proč by měly? Vždyť to byl jejich domov.“

„Ach, panebože,“ vyhrkl znepokojeně pan Allen. „To je mi líto. Nám bylo řečeno, že je všechno předem zařízeno. Tohle je opravdu nepřijemná situace!“

„To tedy je,“ souhlasil Hugh. „Předpokládám, že neexistuje možnost, aby se vrátily na ostrov Svatého Kryštofa?“

„Vůbec žádná,“ potvrdil jeho obavy pan Allen. „Jak jsem vám už říkal, stěhujeme se natrvalo do Yorkshiru, nemám v plánu se na ostrov ještě někdy vracet.“

„Snad by mohly odjet s vámi do Yorkshiru,“ řekl Hugh v celkem marné snaze najít nějaké řešení, aby se zbavil péče o ně. „Pokud si dobře pamatuju, můj bratranec jim zanechal dost podstatné finanční prostředky na výchovu a vzdělání. Určitě by cítily lépe v zemi, která je jim úplně cizí, s lidmi, které znají a kteří se o ně už starali, než u úplně cizích, tedy u bezdětného vdovce, abych byl přesný.“

I když kdysi nebyl bezdětný vdovec...

Allenovi si vyměnili zmatené pohledy. „Slečny Glendenningovi nás asi neznají o moc lépe než vás, plukovníku. Setkali jsme se s nimi poprvé ten den, kdy loď vyplouvala ze Svatého Kryštofa.“

Ačkoliv to v něm vřelo zlostí a znechucením, byl Hugh patnáct let vojákem, proto se naučil přebírat zodpovědnost za plnění úkolů, kterým se jiní vyhýbají, a také rozpoznat, kdy je pozice neudržitelná.

„Předpokládám tedy, že nezbývá, než aby děvčata zůstala tady.“

Panu Allenovi se viditelně ulevilo a přikývl. „Určitě to tak bude nejlepší.“

Sluha přinesl čaj. Dalších deset minut probíhala poněkud nesouvislá konverzace, Hugh jen přikyvoval. Upíjel vlažný čaj a přál si, aby to byla jeho výborná skotská. Přitom zuřivě přemýšlel.

Neexistuje žádný způsob, jak by mohl převzít péči o dvě malé holčičky. Po tom, co prožil, mu byla ta představa zkrátka nesnesitelná.

Bude se o ně muset postarat hospodyně, než najme

vhodnou guvernanku. Bude-li mít štěstí, nemusí je vůbec vídat nebo snad jen jednou nebo dvakrát do měsíce, dokud nedospějí a nebudou z domu.

A ještě lepší by bylo, říkal si, když nad tím dál přemýšlel, kdyby se mu podařilo najít nějakou příhodnou ženu, které by je svěřil do výchovy a ke které by je mohl poslat. Nakonec ať to bude guvernanka nebo nějaká jiná, měla by to být v každém případě žena, kdo o ně bude pečovat.

Mezitím Allenovi dopili svůj čaj a chystali se k odchodu. Hospodyně stále ještě nedorazila.

No dobře, vydrží pobýt s dívkami několik minut o samotě. Naštěstí byly vychované, pořád stály tiše a bez hnutí od chvíle, kdy je pan Allen představil.

Až příliš brzy položil pan Allen svůj prázdný šálek a řekl: „Děkujeme za přijetí i za pohoštění. A promiňte, že jsme vám způsobili šok, když jsme vám sem přivezli děti a vy jste o tom dopředu nevěděli! Netuším, co se mohlo přihodit, že dopisy od paní Glendeningové nedošly včas, aby vás informovaly.“

„Ani já ne,“ souhlasil suše Hugh, i když měl úplně přesnou představu, jak to bylo s domnělými dopisy. Manželka jeho bratrance neměla očividně žádný zájem starat se o dvě děti z manželova předchozího manželství. Poslala je poručníkovi a o souhlas předem nežádala, aby náhodou nebyla odmítnuta.

Přestože zuřil, jaký další úkol se na něj navlalil, cítil s oběma děvčaty určitý soucit. Přišly o svojí vlastní matku, která zemřela při porodu druhého děvčátka a teď, tak brzy po její smrti i po smrti otce byly vypuzeny z jediného domova, který dosud znaly, do daleké ciziny.

Bude muset dneska večer důkladně probrat všechny londýnské noviny a vyhledat nějakou agenturu, která by mu mohla poslat co nejrychleji vhodnou guvernanku.

Mezitím se hosté zvedli, čímž ho přiměli také vstát. „Tak my už půjdeme, děvčata,“ řekla paní Allenová a přiklekla k oběma děvčátkům a objala je. „Buďte tady u svého poručníka hodné, jako jste byly s námi.“

„Ano, madam,“ řekly holčičky obě současně a ta starší ještě dodala: „Děkujeme, že jste se o nás na cestě starala, paní Allenová.“

Hugh doprovodil návštěvníky ke dveřím a byl si vědom, že ho upřeně pozorují dva páry dětských očí. „Přeji vám, abyste se bezpečně dostali domů,“ rozloučil se s nimi Hugh.

„Děkujeme, jste velmi laskavý, plukovníku, rádi zase uvidíme svůj malý kamenný domek, že, má drahá?“ loučil se také pan Allen.

Potřásli si rukama, Allenovi zamumlali poslední pozdravy a odešli.

Hugh váhal u dveří, ale po hospodyni nebylo ani památky. Jestli se ta zatracená ženská neukáže do několika minut, odvede holčičky sám dolů do kuchyně.

Hugh se zhluboka nadechl a otočil se. Bolest, která ho pohltila, když je spatřil poprvé, už se trochu zmírnila, než když byl zastižen nepřipravený. Ale každý krok, kterým se k holčičkám stále stojícím tiše u pohovky, přibližoval, mu působil muka.

V půli cesty ho najednou napadlo, že by měl jít pomaleji a trochu se usmívat. Muž velký jako on a ještě zamračený, musí na děti působit děsivě.

On byl sice rozrušený z této nenadálé povinnosti, ale ta děvčátka na tom musí být ještě hůře. Jsou unavená, hladová a jistě se jim stále stýská po tátovi. Také si připadají ztracená a možná i vyděšená, protože byly vytaženy ze známého prostředí, přepraveny přes oceán a odloženy jako nechtěný balík u dveří jakéhosi pána, kterého nikdy neviděly.

A on věděl dost o tom, jaké to je být unavený, ztracený a smutný.

Zastavil se před nimi a klekl si, aby měl obličej ve stejné výšce. I když se snažil ze všech sil, aby nevypadal hrozivě a nemračil se, mladší dívenka se přesto rychle schovala starší sestře za zády.

„Jste Elizabeth a Sophie, pamatuji si to dobře?“ zeptal se. „Váš tatínek tady často pobýval a spolu jsme si hrávali, když jsme byli malí. Víím, že to tu asi vypadá hodně jinak, než jak to bylo u vás doma, ale budu se snažit, abyste se tady cítily pohodlně.“

Než vymyslím nějaké jiné řešení – a čím dříve tím lépe.

V duchu znovu proklel stále se nedostavující hospodyni a vybídl děvčátka: „Co abychom se šli podívat do kuchyně, jestli tam máme něco k jídlu. A potom vás paní, Wallaceová, to je moje hospodyně, vezme do dětských pokojů a ubytuje vás tam. Ty pokoje se nepoužívaly od dob, kdy jsme byli s bratrem malí, tak jí budete muset pomoci, aby to tam zase vypadalo hezky.“

Nějakou chvíli na něj dva páry holčičích, hezky modrých očí jen zíraly ze dvou vyděšených obličejů. Pak ta starší pronesla: „Vy nás tu taky nechcete, že ne?“

Zábleskem se mu vybavilo, jak jsou děti upřímné a řeknou přesně to, co se jim honí hlavou, nijak to nezaobalují. Ta otázka naprosto přesně seděla. Nechtěl to dělat ještě horší tím, že by to potvrdil.

„No, nebylo zrovna nejlepší, že vás sem poslali a nedali mi to vědět předem, což znamená, že jsem se nemohl na vás nijak připravit. Ale my to zvládneme, co říkáte?“

„Ona nás také nechtěla – madam Julienne, tátova nová manželka. Byla na nás hodná, než se narodilo miminko Richard. Ale potom...“ Dítě si přerývaně

vzdychlo. „Nechtěla nás ani pustit k tatínkovi, když onemocněl.“

Bratranec zemřel na nějakou tropickou horečku, rozpomenu se Hugh matně. „Asi nechtěla, abyste se od tatínka nakazily a také onemocněly.“

„Papá říkal, že jste jeho nejlepší bratranec. A že jste byl statečný voják v Indii. A když nás madam Julienne za vámi posílala, říkala, že nás budete chtít.“ Elizabethiny oči zaplavily slzy a ta menší Sophie už potichouнку plakala.

Hugh věděl, že by je měl vzít do náruče, kdyby mu to dovolily. Měl by je nějak uklidnit. I když s nimi soucítil, chápal jejich bolest i ztrátu, přesto se nemohl přimět, aby se jich dotýkal.

Alespoň se pokusil vymyslet nějaká uklidňující slovíčka. „Nemusíte se bát. Byl jsem voják, přesně jak vám váš tatínek vyprávěl, tak vím všechno o tom, jak někoho bránit. Budete tady v bezpečí, postarám se o vás.“

Jenže žádnou úžasnou práci neodvedl, když měl chránit svého vlastního syna, pomyslel si a zaplavila ho další vlna bolesti. Ale tohle je Anglie, a ne exotická země plná jedovatých rostlin a nebezpečných nemocí, jež dokáží zhasnout dětský život mezi západem slunce a půlnocí jako nic. Ačkoliv si přísahal, že už si nikdy žádné dítě na zodpovědnost nevezme, snad by na ta děvčátka mohl chvíli dohlížet, než je předá do rukou nějaké schopné ženě.

Konečně se vysoká, přísná postava paní Wallaceové objevila ve dveřích. Nejdříve zaklepala a pak vešla dovnitř a pohlédla, jak tam klečí u dětí, které jí stály jen za letmý pohrdavý pohled.

„Mansfield říkal, že mě potřebujete, plukovníku?“

Hugh vstal a spolkl příkrou odpověď. Nemá smysl vylívat si vztek na hospodyni, i když Mansfield ji už

určitě spravil o návštěvě Allenových a o tom, kdo ji čeká v knihovně. Hugh vůbec nepochyboval, že hospodyně přesně ví, co se od ní čeká.

„Paní Wallaceová, rád bych vám představil Elizabeth a Sophii Glendenningovou, dcery mého zemřelého bratrance. Zůstanou nějaký čas tady u nás v Somers Abbey. Mají za sebou dlouhou cestu a myslím, že by jim přišla vhod teplá polévka s kouskem chleba, než půjdou spát. Vezměte je, prosím, do kuchyně a dohlédněte, aby se nejedla.“

Hospodyně zvedla oči od děvčátek choulících se k sobě a podívala se na Hughu. „Nemám v povinnostech starat se o děti, plukovníku.“

Hughovi došla trpělivost a osopil se na ni. „No tak teď se budete muset postarat, dokud nenajmu guvernanku. Dohlédněte, aby se děvčata najedla a uložte je do postele. Hned teď!“

„No dobře,“ zlostně souhlasila hospodyně a uklonila se. „Pojďte se mnou děti!“

Ačkoliv se Hughovi nelíbilo, že musí svěřit děvčátka tak necitlivé ženské, jako je paní Wallaceová, jeho staromládenecká domácnost s pouhými pár zaměstnanci nenabízela žádné jiné možnosti.

Budu muset okamžitě napsat do agentury a najmout guvernanku. Naštěstí zanechal Robert svým dětem dostatečné finanční prostředky, proto bude moci vybrat tu nejschopnější osobu ze všech kandidátek a zaplatit jí soukromý kočár, aby mohla přicestovat do Somers Abbey co nejrychleji.

Bylo to nejlepší, co může za těchto okolností udělat. Vrátil se za svůj psací stůl a hodil sebou na židli. Stačil si všimnout, že se mu třesou ruce. Bezpochyby proto, že jeho čerstvá rána dostala přímý zásah a znovu se otevřela. Přerývavě se nadechl, popadl láhev skotské a nalil si plnou sklenku.

TŘETÍ KAPITOLA

Ani ne o týden později, když začaly první večerní stíny mařit výhled z oken kočáru natahovala Olivia krk, aby zahlédla alespoň obrysy rezidence svého nového zaměstnavatele. Somers Abbey stálo v instrukcích, jež jí poskytla agentura. Ale ta šedivá hromada kamení, kterou zahlédla jen v dálce a v obrysech, připomínala spíš středověkou pevnost, jíž vyrval lakotný monarcha ze spárů nějaké náboženské sekty.

Zachvěla se strachy jen při tom pohledu. Ten dům neskýtá žádné povzbudivé přivítání. Možná ta dvě osiřelá děvčátka to tu budou považovat za hrad plný tajemství a divů. Budou se prohánět po chodbách a ukrývat v nejrůznějších výklencích.

Nikdy neměla kolem sebe příliš dětí. Neklidně se zavrtěla, mohla jen doufat, že bude s těmi děvčátky vycházet.

Kočár zpomaloval a ona se pokusila potlačit všechna svá nervózní očekávání. Přece není žádná nezkušená slečinka, ale vzdělaná, inteligentní a schopná mladá žena, která řídila celé roky matčinu domácnost. Proto je dost schopná velet i dětským pokojům se dvěma malými obyvatelkami.

A kromě toho trvala na tom, že podepíše smlouvu jen na šest měsíců. Je schopna po šest měsíců vydržet ledacos. Ačkoliv předpokládala, že se potom vrátí do